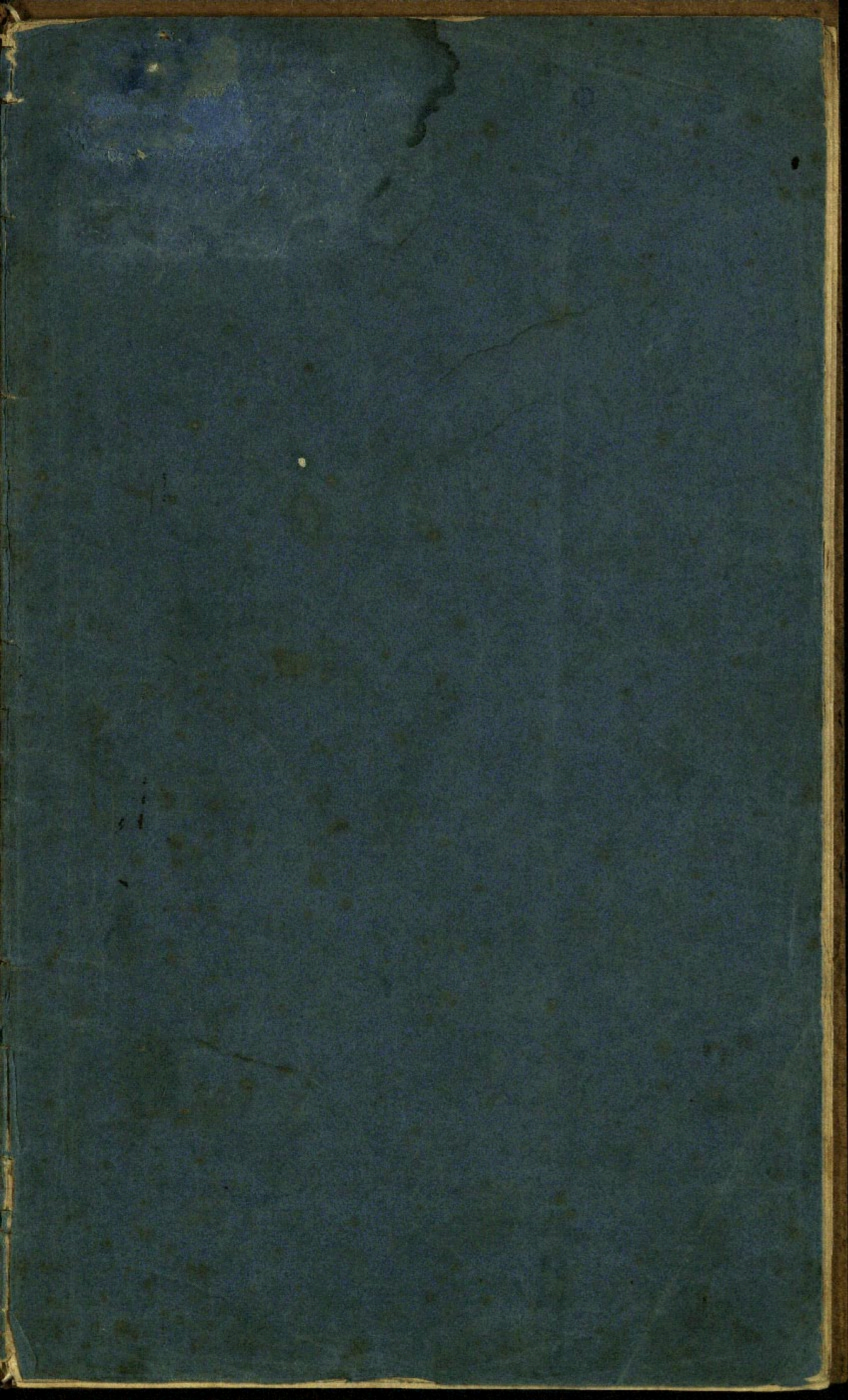

~~PI 959~~

1175

Р 1959
203 А 72

Р 19 Ср II 1031. 1

СЛОВО

ГОВОРЕНО ПРИЛКОМЪ

СТОГОДИШНЪ СВЕТКОВИНЕ

САВЕ ТЕЖЕЛІЕ

У САЛИ

ПРАВОСЛАВНОГЪ ОБШЕСТВА ЗЕМУНСКОГЪ

ДАНА 17. АВГУСТА 1861.

ПЕЧАТАНО ТРОШКОМЪ

ПРАВОСЛАВНОГЪ ОБШЕСТВА ЗЕМУНСКОГЪ.

У ЗЕМУНУ,

КЪНГОПЕЧАТНЬОМЪ І. К. СОПРОНОВОМЪ.

№. 67 89508

Славно собраніє,

Высокопочитаема Господо!

Данасъ є заплавила зора, коя у срдцу србскогъ народа душу сладкообаяваюће спомене рађа. Данашњи є данъ онай торжественый данъ, кои намъ споменъ донесе онаковогъ мужа, каква само столѣтія рађаю, оногъ великогъ Србина, кои овогъ живота сластей, овога света славу за благо и срећу народа свогъ жертвовао, словомъ, кои є само за народъ свой живіо.

Године 1761. 17. Августа появила се роду србскомъ звезда, родіо се у Араду славный Србинъ Савва Текелія. Никаква дѣла, коя се у повестници спомину, нису кадра срдце и душу потрести као дѣла она, коя су само душевномъ изображенію народа посвећена. Кодъ свию народа, а особито у нашемъ, было є славны войвода, кои су крвь свою проливали за благостанѣ народа, али безсмртіє само могу она дѣла получитьи, коя на душевно изображенѣ народа дѣйствую, коя олтарє просвети дижу. Оваковый є мужъ быо Савва Текелія у србскомє роду, съ коимъ се Србство дичило и поносило, съ коимъ ће се вѣковечито, докле єдногъ Србина буде, србскій родъ дичити и поносити.

О, блажена Савве Текеліє душо! баци твой погледъ у овомє светомє за насъ часу са вышій предѣла райскій, и прими топлу чисту искрену срдца нашегъ благодарность. Прими верный завештай, да ће се дотле име и славна дѣла твоя у роду споминати и славити, докле србске крви у жилама текло намъ буде.

Славно Собраніє! Мы не можемо већу благодарность после смрти славноме овоме у роду мужу показати, него кадъ му пѣгова славна дѣла, као пайвећій даръ и адиѣаръ у благодарномъ спомену нашемъ оставимо. Зато, славно Собраніє! допустите ми, да на кратко означимъ черте славногъ племена Текелиногъ, а после да означимъ укратко, шта е Савва Текелія быо, и какве е заслуге роду своемъ учиніо.

Племя Текелино давно е пре великогъ поселеня п. Чарноєвића прешло у Унгарску изъ миле постојбице наше Србіє, гди е Текію и окружна места притяжавало. Племена овогъ мужеве были су не само у србской, него и у обштой повестници народа знаменити и славни. Едне налазио, кои су као славни витезови на бойноме полю кодъ Сенте, кодъ Арада и кодъ Темишвара, и у свима пайгрозніимъ биткама противъ обштемъ Христіянства неприятелю воєвали; налазио ій у седмогодишнімъ рату и у побуні Ракоцієвой, гди са пайзнатніимъ юпацима, коє е тадашњи векъ познавао, славу побѣде деле. Друге одъ ове славне породице мужеве познаємо, коихъ славна и честита дѣла и Европа, и Азія, и Уралъ гора славе и приповеда. Друге видимо гди се противу обштегъ Христіянства неприятеля у Азіи боре, и нѣови остатци подъ Трапезунтомъ леже.

Бацимо првый погледъ на животъ и дѣла славнога прадѣда Саввиногъ Јована Текелію. Онъ е быо обрштаръ и врховный капетацъ поморишке краине. Године 1699., почемъ е миръ у Карловцима заключенъ, быле су границе противъ Турчина означене рекама Моришомъ, Тисомъ, Дунавомъ и Савомъ. Ове су границе Србљи, као непоколебимый зидъ своимъ витежкимъ грудима и юначкомъ десницомъ противу Турака бранили, као и данъ данашњи што бране. Врховный поглаваръ потискій быо е Вулицъ; подунавскій, Мойсей

Рашковићъ, а поморинскій поглаваръ био е Јованъ Текелія. Сва тровца, три сѣйне звезде на бойномъ полю. Прадѣдъ Савинъ, Јованъ Текелія, тако е искусство у воѣнимъ дѣлима имао, и тако е храбаръ био, да е свагда предкрилъ славногъ аустрійскогъ воѣначалника Евгенија водіо, и у целой аустрійској войсцы као славанъ войвода Евгениѣвъ познатъ био.

Кадъ се турскій царъ Солиманъ године 1697. изъ Бачке са своіомъ войскомъ патрагъ повлачити поче, боѣни се, да му Руси, кои су тада Влашку войскомъ своіомъ заузели, за леѣа недоѣу, и съ тимъ путъ не пресеку, Јованъ Текелія водіо е лево крило Евгениѣво, коє е сама Србадія была и звала се тада „Народна милиція,“ доведе іѣ преко ритова и бара съ тешкомъ мукомъ до Сенте, ту батеріє турске освои, разбіє Турке, и гони іѣ са своіомъ Србадіомъ преко Баната, и томъ е приликомъ два паше жива уватио.

Темишваръ е био године 1718. у турскимъ рукама. Войска аустрійска те године обседне градъ. Турска войска изъ Ердеља доѣе своима у помоѣ, али іѣ Јованъ Текелія са своимъ Србљима разбіє, суне са неколико одабрани юнака меѣу Турке и самогъ нашу увати; вратисе победоносно са своима Темишвару, и ту е при юришу путъ у градъ првѣй прокрчіо, и место кудъ е у градъ ушао назвало се „Текелина кула“, и тако се до скоро звало. Србскій е народъ ово юначко дѣло свога войводе у песни спевао, а Немци да побуде у своима духъ србскога юначства, ову витежку сцену на бакару изрезали су, и посвуда разсеjali. Неможемо преѣутати овде, іоштъ едно витежко дѣло Јована Текеліє, како е са своіомъ србскомъ милиціомъ краля шведскога войску у Кечкемету до поге потукао, и тонове заодно са заставима у главный таборъ, гди су га съ великомъ радостѣу дочекали, донео. Гласъ овогъ великогъ Србина

тако в далеко чувенъ быо, да в Петаръ великій, русскій царъ, путуюћи по Европи дошао у домъ Текелинъ у Арадъ и томъ приликомъ свой ликъ Ювану Текелии даруе са шестдесетъ брилианта украшенъ. „Ово ти, рече, славный Србине, даемъ да ти витежке твое груди краси.“ А Юсифъ I. римскій императоръ, поклоню в нашему витезу свой ликъ на златномъ ланцу, ерь в ово отличіе у оно време найвеће было. Овай в праждъ Саввинъ положио првый темель граду Араду по налогу Леополда I. императора Римскогъ.

Кадъ смо се, славно Собраниѣ! овде укратко упознали са прадедомъ Саввинимъ, бацимо погледъ еданъ на стрица Саввиногъ, Петра Текелию, кога славна дѣла и Европа и Азія слави и приповеда. Петаръ Текелия, Русскій генераль кавалеріе, рођенъ в 1720-те године у Араду. Отацъ нѣговъ быо в Ранко Канетанъ, синъ славногъ Ювана Текелие, кога смо славна дѣла мало пре описали. Онъ в у 21-вой години своіой болногъ отца свогъ заменуо, и сръску милицію противу Француза 1741. предводіо, и после славногъ воеваня седмогодишиѣгъ отечество свое оставіо и у Руссиі у вобну службу ступіо. Ту в прилику имао у седмогодишиѣмъ рату, кадъ в Руссиі у саюзу съ Аустриомъ противу Прайске воевала, као маіоръ славно се показати. и полковникомъ постао.

У следуюћой години у войни противу Турака предводіо в полкъ сръско-хусарскій, кои в подъ Бендеромъ градомъ, подъ самимъ предводителствомъ Петровимъ такову храбрость показао, да в царица Екатерина II. нашемъ витезу орденъ командера св. Георгія послала. Какве су то сѣйне заслуге морале быти, свакій разсудити може, славно Собраниѣ! коме в познато да в и самъ царъ Александеръ само малый крсть тога ордена носіо, и явно исповедао, да комендеръ св. Георгія ніе заслужио. — У той истой войни произве-

день в Петаръ за генерала кавалеріє. Допустите, славно Собраніє! да укратко само іоштъ напоменемъ, да є вашъ славный Србинъ 40,000 Запорошки козака подъ непосредствену власть царице своимъ витежствомъ и уметношћу покоріо, коє є тако царицу до узхићеня довело, да є неограничено поверенѣ задобыо, и да є 84,000 регулярне войске до Уралски гора подъ своимъ командомъ имао. Четрдесетъ година живіо є онъ у Русіи, аль му є сердце свагда за миломъ постоябиномъ куцало, и тако є цркви православ. у Араду знамениту сумму рубаля, и евангеліє велико позлаћенимъ сребромъ оковано даровао. Монастиру Ходошу, Бездину знамените є прилоге у тестаменту оставіо. Сва ова ясно сведоче, како є жарко родъ свой и отечество свое любіо, да на свой завичай ни при самртномъ концу своемъ заборавіо ніє.

Кадъ представимъ себи, славно Собраніє! да се садъ упуштамъ у разчленяванѣ славы дѣла Савве Текеліє, онда се упуштамъ у море синѣ, да повећи само помоћу звезде повестнице србске надамъ се срећно пристаништу dospети. Ахъ, ты блажена душо Савве Текеліє! коя садъ у блаженіимъ пределима райскимъ небесне сласти уживашъ, баца взоръ твой на благодарне синове овде и опрости, што нисамъ у станю онако славу твою узвисити, као што то славна дѣла твоя изискую. — Колико є годъ славе одъ прадедова свои Савва Текелія наследіо, толико се іоштъ своимъ властитимъ дѣлима достойнимъ славне породице текелине показао, єръ му цео животъ пѣговъ найкрасніи венаць дѣла честиты и славны увенчава, и споменъ ње му вечито живити, докъ трає србскогъ рода и племена.

Младость є свою Савва провео у Араду, у месту рођеня свога, а после у Пешти и Бечу, сердце свое изображаваюћи и душу облагорођаваюћи. Нау-

кама тако се зарана укрепио за она велика дѣла, која га после подъ седимъ власима, као мудра најродољубивіегъ и најзнаменитіегъ у роду старину карактеризираше. Онъ е при универзитету Пештанскомъ и Бечкомъ, као изобилнимъ благајницима високи наука, тако изобразио, да се први међу србскогъ народа синовима, као славный витезъ на пољу умне просвете указао, и вепцемъ доктората обои права увенчанъ быо. Тако дакле, као што су предци племена текелиногъ у бойна времена показали, колико е десница јуначка и духъ витежкій нужданъ за благостанъ и срећу државе и народа, тако е први Савва Текелија у роду показао, да е природа Србина краснимъ даровима украсила, и да Србинъ и на пољу просвете међ првима бити може.

Садъ, славно Собрание! дайте да видимо Савву Текелију како у јавный животъ ступа, како на дику и поносъ милогъ народа свога славне услуге чини, како ступа на полъ нејако књижества србскогъ, и јавно предъ светомъ брани народню славу и честь, народно име и свету веру прадедова свои.

Зрелогъ изображеногъ ума нѣговогъ дарове потребовала е држава и потребовао е нашъ земљ господаръ. Зато га као чиновника краљвства унгарскогъ дворне канцеларије видимо, гди највыши државе достойници увидити прилику имаю честитостъ и постојанство србскогъ карактера; еръ онъ државна дѣла поверена му не само да е неуморимомъ ревносту, него и правомъ србскомъ непоколебимомъ верносту на удивленіе свою иноплеменика одиравао. „Благо майци, која га родила, благо роду нашемъ, која га имаѣаше.“

Садъ, славно Собрание! представимо себи она ужасна времена, кадъ страшни валови немира беснише, кадъ се цела Европа одъ силногъ завоевателя Наполеона узбуни и узколеба, потребно е тада было, да се

цело племићство унгарско на бойно оружје дигне и непријателю домовине на угледъ изиђе. Садъ видимо Савву Текелію као породична лозе племените, како по примеру славны праотаца свои многобройшу чету храбри ратобораца води, и слободу домовине свое брани и заштитава. За овакова придворной канцеларіи умна и на полю бойноме витежка дѣла блаженогъ спомена царъ и краљ Францъ I. наименовао є Савву Текелію тайнимъ советникомъ.

Но свакогъ Србина душа у највећој радости при сматрању дѣла Саввины онда особито плива, онда радость срце обузима, кадъ Савву Текелію на хоризонту Србства, на полю србске народности угледа, онда видимо, како му за животъ свой по едипутъ а за народъ свой по трипутъ срце куца, онда видимо Савву Текелію у правој светлости и заслуга свои. Као ревностный и правый Србинъ и родолюбацъ приноси онъ на олтаръ народне просвете свое богато иманѣ.

Све Србе у сну почиваюће на дѣланѣ буди, а пробуђене јошть већма своимъ властитимъ примеромъ побуђує. Таму незнанства и глупости гони и развеява, а светъ истине и правде, светъ науке и просвете неуморно разсипа на све краєве србскога рода и племена. По слабе су, преслабе речій мое, да бы показати могле, шта є Савва Текелія роду своемъ быо. Нѣгову славу некъ проповедаю прослављѣна дѣла нѣгова, некъ прославляю славно познате задужбине нѣгове у Пешти и Бечу.

Высоки двори у Пешти показую, да у мраморной плочи златнимъ словима урезано стои, да су србской учећой се младежи двори они подигнути. Кои годъ странацъ прође покрай овы дворова србскогъ наметника, свакій застане и ускликне, да срећна народа, кога родолюбљъ таки споменици проповедаю.

Те є дворе подигао онај, кои беше единый у

овомъ себичномъ свету, да само едино за свой родъ живи, а не за себе, а то є быо Савва Текелія. Изъ овы дворова, коє в онъ испочетка за 12 питомца у-темелью, да при свеучилишту пештанскомъ науке слушаю, да бы роду и човечеству на ползу служити могли, садъ се издржаваю 17. Ко незна, славно Собрание! колико є изображены людій изъ овогъ заведенія изишло, кои данасъ и овде и по други мести, и у Србиі као ревностни Срби за родъ и домовину послую. Ово ће заведеніє остати, докле сръбско племе постојало буде. — Но ово јоштъ ніє доста. Савва увиђа велику потребу, да младиће одоєне млекоу майке сръбске за редъ войничкій преправи и воспита, да бы Сръбљи своє поглаваре одъ свога рода имати могли. Зато Савва Текелія 1830. г. фундацію у Бечу одъ 200.000 фор. основа, гди ће се одъ сръбски синова у инцинирской академіи свагда по 6 за войничкій редъ преправляти, и роду свомъ на дику и ползу служити. Ко овде не увиђа дубоку проницателность Саввину, ко любовь нѣгову за благостанѣ рода свога, тако да рекнемъ, обожавао небы?

Кадъ є Матица сръбска нѣговомъ штедромъ десницомъ вођена цѣли своіой ревностно тежећи збогъ разны непогода у постанку клонула, онда се Савва Текелія, као моћный покровитель на броду беде таласима колебаюћемъ се, као спаситель появіо, и Матицу сръбску брегу спасенія привео. Кадъ іой є крила подкрепіо нѣна, онда се као отаць за целогъ живота свогъ старао, и штедро подпомогао, ово на просвету народню клонећесе друштво. Но ко бы избројати могао сва благодарія Савве Текеліє? Та онъ се свуда, гди се за напредакъ и просвету рода радило као найвећій добротворъ появльивао штедру руку помоћи пружаюћи. Тако га видимо, као подпомогателя за основаніє Гимназіє Карловачке и Новосадске; ви-

димо га гди штедру помоћ Дебрецинскомъ колегиюму, и свуда гди се младежь србска воспитавала, обилну помоћ приноси. Сребровласный стараць у 80. години своіой, у комъ е снага телесна иснемогла, алъ духъ любовію къ роду своєму зараженъ, презире све непогоде всенѣгъ времена, дође 1842. године у месецу Августу у Пешту, и ту у кругу верны свои питомца бавећи се одлази у Бечъ, велика предпріятія, коя се особито на утемеленѣ заведенія пештанскогъ клонила, у срдцу свомъ негуюћи. Те исте године вратисе у Арадъ, души своіой покоя тражећи.

Онъ е свой великій задатакъ испунио, да лучу просвете у своєму осироѣеномъ народу запали. Сунце живота нѣговогъ већ се заоду клонило, у кнѣжки вечне судбине бы уписано, да се она сѣйна звезда прве величине, коя се на небу србскомъ години 1761. 17. Августа родила, године 1842. 3. Окт. угаси!

Славно Собраніє! Савва Текелія, као што смо видели и уверили се єдину е благодетну мисао у срдцу свомъ неговао, како ће и коимъ начиномъ родъ свой, кои е све већма свакій данъ душевно и матеріално падао, попоћи и усрећити. Онъ е мудро проникнуо, да после грозне битке косовске, где е слава, слобода и самосталность народна пропала, да е зла судбина крозь четири пуна века народъ србскій гонила, где е найвећа часть подъ душманскимъ ярмомъ у своіой негда благословеной земљи стениати морала, а онай мањи део народа, кои се тужногъ робства ослободіо, и садашню свою постойбину крвљу задобіо, да е и даню и поћу подъ оружѣмъ быо, и кадъ су други народи за свога душевногъ живота развитакъ, за свой напредакъ и утемелѣнѣ свогъ матеріалногъ и моралногъ быћа старали се, онъ е бриткимъ мачемъ своє нове постойбине границе, одъ обштегъ христіянства и просвете неприятели браніо и чувао, живый зидъ грудна

своимъ подигао, и друге крвлю своіомъ спасавао. Ніе се дало-дакле крозъ више одъ четири пуна столетія у србскомъ народу, ни о землѣделию, ни о занатима, ни о школама и књижевности, рѣчию, ни о каквомъ напредку ни саняти, а камо ли удвоєнимъ силама што радити могло, да и пѣну луча просвете єдаредъ засійне. Башъ ако се немила судбина, коя насъ є крозъ четири стотине година гнечила, кадъ и кадъ на часъ на насъ и смилувала, да намъ се по гдекоя звезда на небу србскомъ появи, алъ є и ова, текъ што іой се обрадовасмо испредъ очію наши исчезла была. Іоштъ се народъ дуготрауће душевне чаме опростио ніе, црквени пѣгови поглавари покрай све свое добре волѣ и намере нитъ су могли, нитъ у станю были, да просвету народа подпомажу, него су се изъ свію свои сила постарати морали, да веру свою православну хране и одъ нападана бране. Ніе іоштъ была майка србска одоила сына, кои ће моћи и у станю бити за просвету народну да се постара. У то време указа се *Досишей* као звезда преодница на небу србскомъ, пѣговъ се виспреный духъ диже на крили преко бела света, и куни найполезнию душевну раану одъ срећнии народа и своие роду у помоћ притече; пѣговъ се духъ снажно боріо са свакоякимъ бедама и неволяма, и онъ є родъ свой у толико, у колико є преко тада пужда изискивала животинимъ духомъ задануо. Алъ као годъ што се одъ дуге болѣтице болникъ тежко опоравля, тако се и цео народъ дуге чаме и душевне немоћи тежко опрашта. Пробудио є, истина, изъ дубокогъ санка на душевно дѣлованѣ умореный народъ нашъ великій Доситіе, алъ ево већъ ученый *Соларифъ*, кои є само за родъ свой живіо и као трудолюбива пчела за просвету рода радіо, мора сѣ великомъ бедомъ и невольомъ да се бори, мора да се брине, како ће се сувимъ заложити

лебомъ, пакъ пайпосле, покрай свегъ великогъ свога за родъ даноноћногъ дѣлапя, у пайвећой сиротињи животъ окончати мораде; а жарко родъ свой любећій *Терлаићъ* и мудрый *Сшойковићъ* мораю, леба тражећи, да свою милу постойбину оставе, и кодъ сродне намъ браће помоћи да траже.

Ахъ! тежко е сузу у оку задржати, алъ пека теку, еръ су само оне cadre са тужногъ срдца тежкій скинути каменъ, кадъ само помислимо на жалостну судьбину народа нашегъ, гди у пайвећемъ душевномъ убожеству живити мора.

„Ахъ! докле ћешъ, милый роде мой, у густой тами незнања чамити, докъ други срећни око тебе лепо у наукама, просвети и радиности напредую? докле ће траяти, да даровиты Субаля уроћени дарови у првой клици своіой клонуты, и са видила света исчезнути мораю, да никадъ сиротомъ роду своме плоде недонесу? докле ће несрећна судба гонити Срблѣ, да се нѣговимъ дичнимъ сыновима други народи диче и поносе? Немогу болномъ срдцу моме одолети, немогу трпити да роду моме у помоћь не притечемъ, еръ е прека помоћь садъ пуждна.“

Тако е у себи размишляо великій духъ *Савве Тежеліе* іоштъ у младимъ годинама своимъ; онъ е мудро проникнуо, да у овомъ жалостномъ просвете станю, гди ни учителя ни свештеника, ни правдослова, ни кнѣжевника, ни лекара нити икакве струке изображены и просвештены людій имамо; гди су намъ школе народне сасвимъ забаталѣне, полѣ кнѣжевности сасвимъ упарложено, да у овомъ станю пронасти, и у друге, срећнѣе судьбине народе около насъ живеће прелити се морамо. —

Онъ е у младости своіой већъ тужнимъ срдцемъ увидіо, да народа нашегъ све више и више нестает, да се онде где су Срби у маси живили сасвимъ раз-

редили, да онде где в чиста Србадія и сръбске об-
штине биле, туђъ се народъ населіо; Србаля є све ви-
ше и више нестаяло и само су іоштъ цркве наше пра-
вославне одъ стары великолепно подигнуте по тако-
вимъ местима, где є Срба нестало, за споменъ служи-
ле, да су ту недавно велике сръбске обштине биле, а
садъ їй нема! Савва є увидіо да онде где и садъ Ср-
би іоштъ постое, ту су обштински поглавари, ту на-
челници и заповедници, и сви званичници туђегъ ро-
да и племена. Онај Србинъ, на когъ се срећа мало
насмеяла, рода се свогъ отуђіо, племићи чисте сръбске
крви, коихъ су дедови крвь за Србство проливали, ту-
ђемъ су яту одлетили; они су родъ свой оставили и
изневерили га. Сръбскогъ племићства само по имену,
алъ у дѣлу самомъ на жалость не быяше га. Ёзыкъ
и име сръбско, кодъ таки Србаля нису биле светинѣ;
майке сръбске, да имъ се предъ светомъ чеда воспи-
тана назову, туђъ имъ єзыкъ омилише, туђе име себи
наметоше, са туђинствомъ се поносише.

Заръ є овако жалостно станѣ народа нашегъ ве-
ликій духъ Саввинъ равнодушно гледати могао? Заръ
є онъ поднети могао, да покрай богомданогъ му има-
ня свогъ као многи други мирно у раскошію живи, а
народъ нѣговъ да пропада? Не, великій духъ Саввинъ
дубоко є проникнуо, гди є зло ово у народу укорє-
нѣно, и како ће му лека наћи. Онъ є проникнуо, да
є свему овомъ жалостномъ станю народа сръбскогъ по-
главитый узрокъ занемарено душевно нѣгово станѣ, и
да ће се злу овомъ најболѣ тимъ доскочити, ако се
просвета у народу свимъ средствама подиже и под-
помаже, ако се бели двори музама подигну, да даро-
вити Сръбли на светый олтаръ просвете жертве прино-
сити могу.

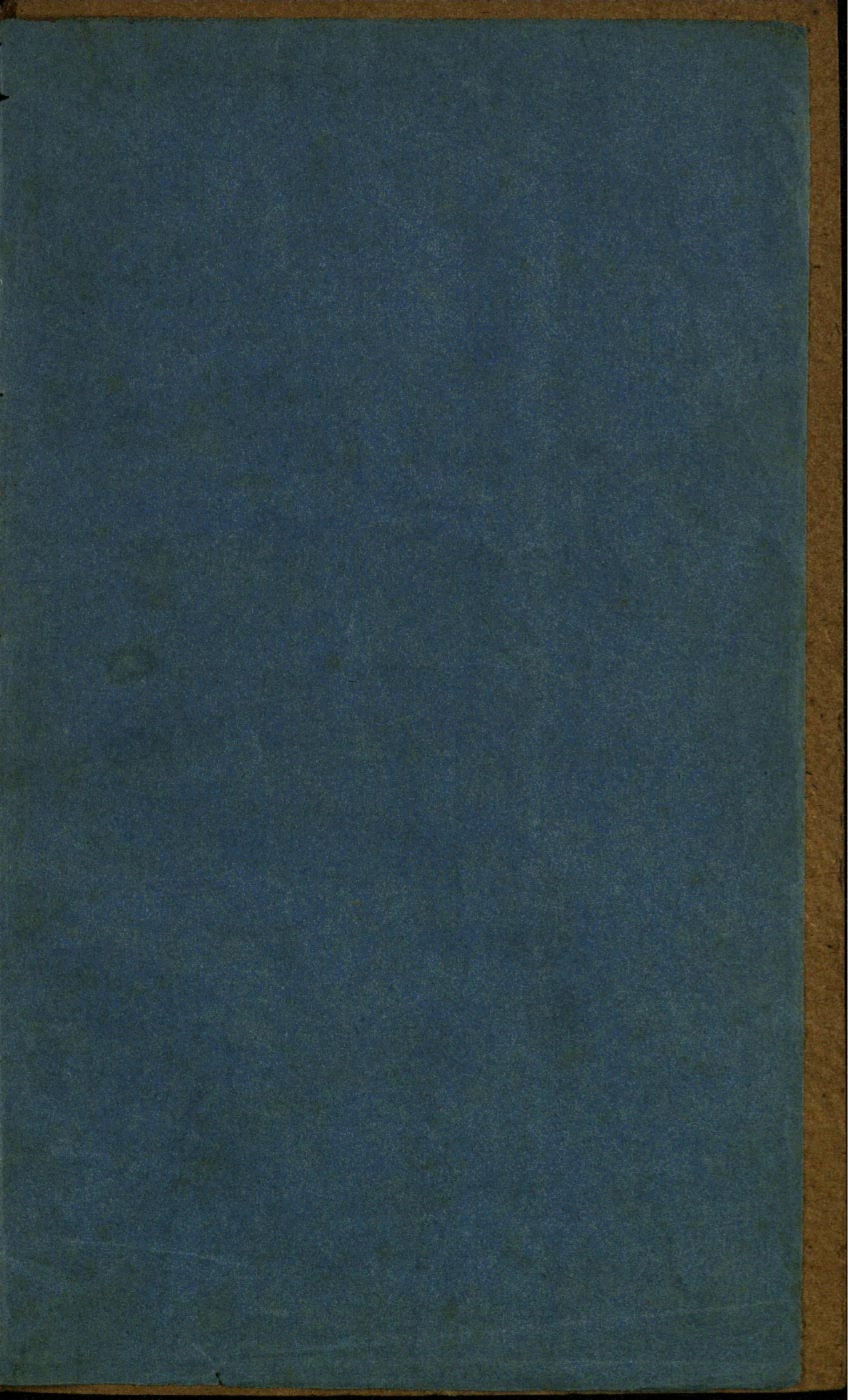
Савва є Текелія, вечна му буди слава и хвала!

свое высоко посланство верно извршио, и среѣно свое
предузеће ко концу привео.

Зато, безсмертный Савво! съ тобомъ е среѣна, съ
тобомъ е слава засіяла наша; съ тобомъ е, о дико ро-
да сръбскогъ! народъ оживио нашъ, и слави данасъ сѣй-
но торжество стогодишнѣ упомене твоѣ.

„Некъ руше немило землѣ сву сѣйву красоту.
Грабљиве волне надъ твоимъ дѣлима сѣю с' любко
Безсмертія зрацы! Живи нитъ пламенъ, кои руши сѣйце
Куле московске, и пали зидине града троянскогъ :
Жертвеникъ имена твога у срѣцу порушитъ неће !
Имена сръбскога яркимъ подъ сунцемъ докъ траяло буде
Докъ клія семена у срѣцу човека любви сладке
И веру свету, и езыкъ милый докъ хранио буде
Сръбства намъ поздни потомакъ : Славъ сръбскогъ народа геніи
Вечне ће имену **САВВЕ ТЕКЕЛИЋ** палити жертву.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P 19 Сру II 1031.1

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р19 Ср II 1031.1